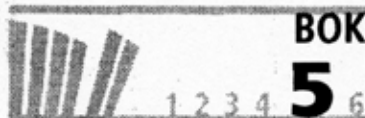

Vakkert og vondt

RØNNAUG KLEIVA

Ingen reell fare

160 sider

Samlaget 2003

Ingen reell fare er boka som kunne bli stoppet, men ikke ble det. Og godt er det.

Oktober. En mann møter en kvinne. Ingenting rart med det. Men mannen er gift. Ingenting rart med det heller. De innleder et forhold. Ikke uvanlig. Elskerinna – eller kvinne, som romanens jeggperson helst kaller henne – vil ha mannen, men krever ingenting. Hun utgjør ingen reell fare:

«– Vil du ikkje ha meg? seier og ler.

Ho morar meg, oppfører seg heilt annleis enn ein skulle vente i

ein sånn situasjon, langt unna all vekebladromantikk.

– *Jo, seier ho, – eg vil ha deg, men berre om du sjølv vil det. Snarer, dyregraver og innhegningar er for jakt og dyrehold.»*
Hm.

Handlinga i Rønnaug Kleivas roman tar til i oktober og avslutter året etter – i august. Og i likhet med årstidenes mange farger, temperaturstigninger og fall, lys og mørke, gjennomgår bokas mannlige jegforteller følelsesmessige svingninger: spenning, lyst og lengsel, svart samvittighet (men ikke mye), uro, forventning, tiltaksløshet, energi, tårer, løgner, beskyldninger. Sterke følelser som Kleiva forsterker med en nydelig neddempet språklig kontrast. Det er sobert og sanselig, nakent og sårt.

Også når kona trekkes inn, hun han har vært gift med i snart 25 år, hun han deler de usynlige dagene med, hun som har født ham to flotte døtre (de er nesten ute av redet), er god til å lage mat og lete etter bevis, hun som stanger og stryker og raser og ber:

«*Ho seier at det luktar parfyme av meg, at det ikkje er hennar parfyme. Eg seier at ho skal halde opp. Ho knusar nokre glas, kvardagsglas.»*

Kleiva gjør kona tydelig og lett å mislike og like, her gis det rom for empati i all den ensomme tosomheten. Mannen får man imidlertid lyst til å sparke hardt på skinnleggen. Vel, ikke bare, men tanken er fristende når dagene og månedene passerer og alt flyter, når man venter på at kona skal ta tegnene. Og dette avventende er romanens mellomtitler med på å understreke. De er nøkterne og tørre, nesten registrerende:

«*November. Mannen tenkjer på kvinna han har møtt, og snakkar med kona om andre emne.»*

«*Januar. Mannen møter kvinna og seier det han må.»*

«*Mars. Heimeliv og uteliv.»*

Alt dette mens tekstmeldinger og e-poster sendes og slettes, grenser forskyves og fjernes og det store spranget mest likner å ta sakte sats. Imens forblir elskerinna en skygge i teksten, sensuell, ja visst, men hun trer aldri frem for denne leseren. Det er neppe meningen, heller.

Ingen reell fare er en liten, stor roman man leser med fare – ikke for å kjenne igjen identifiserbare mennesker, men med fare for gjenkjenne han, hun og en flik av seg selv.

TOVE MYHRE